

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 13 maja 2019 roku, sygn. akt II K 234/18

W dniu 25 lipca 2018 roku w miejscowości S. oskarżony R. L. znęcał się fizycznie nad swoim psem typu „spaniel” w ten sposób, że trzymając psa na smyczy mocno szarpał go za smycz. Wówczas T. Z. i I. Z. podeszli do ogrodzenia odgradzającego szpital od posesji zajmowanej przez oskarżonego i zapytali dlaczego znęca się nad psem. R. L. stwierdził, że nie chce tego psa i żeby zabrali go sobie, a następnie kilkakrotnie stanął nogą na głowie psa i przyciskał go do podłoża. Pies skowycząc uciekł z miejsca zdarzenia.

R. L. nie jest już w posiadaniu ww. psa.

Oskarżony jest osobą karaną za przestępstwa przeciwko mieniu, bezrobotną, bez prawa do zasiłku. Utrzymuje się z renty żony oraz pomocy socjalnej.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego R. L. – k.32, zeznań świadków T. Z. – k. 9, 83, I. Z. – k. 37, 83, J. L. – k. 16, 83, T. K. – k. 19, 84, A. P. – k. 34, 84, zawiadomienia (...) Stowarzyszenia Ochrony (...) – k. 3 – 6, informacji o dochodach – k. 24 – 25, danych ze zbioru pesel – k. 26 – 28, danych z K. – k. 41 – 42.

Oskarżony R. L. nie przyznał nie do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż podczas rozmowy z jednym z pracowników wykonujących remont przy szpitalu, zauważył kolegę o imieniu J., który szedł z dużym psem. Ponieważ pies oskarżonego był bez smyczy, a jest on agresywny wobec dużych psów, R. L. stanął psu na karku żeby go przytrzymać. Nie jest prawdą aby po psie skakał, żeby zrobić mu krzywdę.

Sąd dał wiarę oskarżonemu, iż był właścicielem psa typu „spaniel”. Powyższe nie budzi bowiem wątpliwości w świetle zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Sąd nie dał natomiast wiary oskarżonemu, że nie znęcał się nad psem, zaś jego działania miały na celu zapobiegnięciu ewentualnej agresji jego psa na widok przechodzącego innego psa. Powyższemu przeczą zeznania świadków T. Z., I. Z., J. L. i T. K., którym Sąd dał wiarę, gdyż ich zeznania są stanowcze, jednoznaczne i spójne. W sposób zgodny opisali oni przebieg zajścia wskazując okoliczności, w jakich oskarżony znęcał się nad swoim psem.

Ustalając stan faktyczny Sąd wziął pod uwagę dowody w postaci zawiadomienia (...) Stowarzyszenia Ochrony (...), informacji o dochodach, danych ze zbioru pesel oraz danych z K.. Powyższe dowody zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, a ich treść nie budziła wątpliwości Sądu oraz stron.

Przestępstwo z art. 35 ust 1a ustawy o ochronie zwierząt z dnia 21 sierpnia 1997 roku popełnia ten, kto znęca się nad zwierzęciem. Przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień, a w szczególności bicie zwierząt przedmiotami twardymi i ostrymi lub zaopatrzonymi w urządzenia obliczone na sprawianie specjalnego bólu, bicie po głowie, dolnej części brzucha, dolnych częściach kończyn (art. 6 ust 2 ww. ustawy).

Oskarżony trzymając psa na smyczy mocno szarpiąc go za smycz, a następnie kilkakrotnie stając nogą na jego głowie i przyciskając do podłoża znęcał się nad swoim psem, gdyż świadomie i celowo zadawał mu ból, czym spowodował realizację znamion przestępstw z art. 35 ust 1a ustawy o ochronie zwierząt. R. L. działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim o czym świadczą jego działania, reakcja psa skowytem i ucieczką, a także wykonywanie tych czynności mimo, że upominali go świadkowie. Zachowanie oskarżonego było społecznie szkodliwe w stopniu wyższym niż znikome, na co wskazują okoliczności czynu oraz reakcja psa na zadawany ból. Było to zachowanie zawinione, gdyż R. L. mógł postąpić zgodnie z normą prawną i nie znęcać się nad psem.

Wymierzając oskarżonemu karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 dni w stosunku miesięcznym, przepadek psa własności

oskarżonego oraz nawiązkę na rzecz (...) Stowarzyszenia Ochrony (...) z siedzibą w R., Sąd wziął pod uwagę okoliczności czynu, sposób działania oskarżonego, reakcję psa na zadawany mu ból, fakt, iż oskarżony był już karany, jest osobą bezrobotną. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż orzeczona kara, środek karny oraz nawiązka spełni swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, jak i w zakresie prewencji ogólnej.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k..

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- Prokuraturze Rejonowej w Strzyżowie wraz z aktami sprawy,
- pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego – adw. B. W.,
- obrońcy oskarżonego – adw. M. W..

SSR Małgorzata Pirga